

ပြုလုပ်သူ
ဦး မ င ယ

ပြာသာဒ်

၁၉၈၉ ခုနှစ်
နော်ရင်မွန်တို့ဖြင့်
တင်ပို့မိန့် ပထမဆုံး

**လိပ်ပြာလေလား
ပန်းလေလား**

Handwritten signature

အကယ်၍ သာ မမစံရောက်မလာလျှင် တစ်အိမ်လုံး မိုးရေရွဲနေပေလိမ့်မည်။

"ခက်လိုက်တာ နီနီရယ်"

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း ထီးလေးကို ပိတ်ကာ ဖိနပ်ချွတ်ထောင့်မှာ ထောင်ထား လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက် တံခါးများအားလုံး ပွင့်နေသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ မိုးရေများ ကျူးကျော် ချင်တိုင်းကျူးကျော်နေကြသည် ။ ချယ်ရီရွက်စိမ်းကလေးများကလည်း လေနှင့် အတူလွင့်မျောလာ ကြပြီး မိုးစက်များကဲ့သို့ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျစဉ် ကခုန်မြူးတူးနေကြ၏။

"အရီးမြိုင် ... အရီးမြိုင်"

လေသံမြင့်၍ ခေါ်လိုက်သော်လည်း အရီးမြိုင်အခန်းအတွင်းမှ လူအရိပ်အခြည်ပင် မတွေ့ရ ပေ။

"ဘယ်ရောက် နေသလဲမသိဘူး"

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးညည်းတွားရင်းက နီနီပန်းချီ ဆွဲရာ နေရာလေးသို့ အသာ ချောင်းကြည့် လိုက်သည် ။

သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးစက်ကလေးများကို ကြည့်၍ ပန်းချီဆရာလေး စုတ်ချက်တင်နေ သည် ။ သူ၏ ပန်းချီကားထဲတွင် လည်း မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေ၏။ သွယ်ပျောင်းသော အနုပညာ လက်အစုံကမူ မိုးစက်များကို စုတ်ချက်ဖြင့် ဖန်တီးနေ၏။ မိုးစက်များကို ပုလဲလုံးလေး

အသွင်နှင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ကြည့်နေသည်။ ။

အတားအဆီးမဲ့ နေသော ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် မိုးပုလဲလုံးက လေးများ သည် အိမ်တွင်းသို့ အခွင့်အရေးရခိုက်ကျူးကျော်ဝင်ရောက် လာကြ၏။

"နီနီရယ်"

အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော မိုးပြာရောင်ခန်းဆီး ကလေးက အလန့် တကြား အော်ဟစ် ရုန်းကန်နေသဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်း သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

တစ်စတစ်စသည်းထန်သော မိုးစက်များက ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် တင်ထားသော စောင်း ကောက်ကလေးဆီသို့ ကျူးကျော်လာသဖြင့် မစံက ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးပိတ်လိုက်သည်။ ။

"ခုနေများ ရောမမြို့ကြီးမီးလောင်တာတောင် စောင်းတီးမပျက်တဲ့ ရောမဘုရင်ကြီးရှိရင် နီနီ ကို ငါ့လိုပါပဲလားလို့ ပြောမှာ ပဲ တစ်အိမ်လုံး မိုးရေတွေ နစ်နေတာတောင် သူမသိဘူး"

ပါးစပ်က တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း တံခါးပေါက်များကို ပိတ် လိုက်၏။ ထို့နောက် စောင်းပိုးကြိုးလေးပေါ်တွင် ဟီးလေးခိုနေသော မိုး စက်ကလေးများကို စောင်းကြိုးလေးတို့ ၍ ခါလိုက်၏။

"ဂျိမ်း"

ကျယ်လောင်သော မိုးချိန်းသံကြောင့် ပန်းချီဆွဲနေသော လက်ချောင်းကလေးများ တန့်သွား သည် ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မစံကမျှ က်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လျက်

"ဒါတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ"

ပန်းချီဆရာလေး၏ ခန္ဓာကိုယ် သွယ်လျလျလေးသည် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး နောက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ မစံကိုမြင်ရသောအခါ မျက်နှာနုနုချောချောလေး အလိုလိုတည်သွားပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်၏။

"အဘိုးကြီးအိုလေးကျနေတာပဲ"

မစံရင်ထဲ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်ပြီး မင်းနီရှေ့တည့်တည့်တွင် ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက် ကို ပိတ်ရန် လှမ်းလိုက်၏။

"မစံ...မစံ မပိတ်နဲ့ လေ"

ဒီတစ်ခါ တုန်လှုပ်သွားရသူက မစံပင်ဖြစ်သည် ။ နီနီ၏ စူးစူးရှရှ အော်သံကြောင့် လက်ကလေးတန့်သွားပြီး မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ကြည့်ကာ...

"တစ်အိမ်လုံးရွဲနေပြီပဲ နီနီရယ်"

"စိုပစေပေါ့"

"နီနီအခန်းတစ်ခုလုံးရေမျောပြီး ပန်းချီကားတွေပါ ပျက်စီးကုန်မှာပေါ့"

"ဒါ မစံအပူ မပါဘူး နီနီဘာသာ ပန်းချီဆွဲနေတာပဲ အဲလိုလိုက်ကာ ဆီးတာ သိပ်အောက်တာပဲ ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်တာ"

နီနီက ညည်းတွားရင်း လက်ထဲမှ စုတ်တံကို ဆေးခွက်ထဲနှစ်ချလိုက်သည် ။

မကျေမနပ်နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မိုးရေတို့ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ စောစောက သူ့ရင်ထဲတွင် တင်စားခဲ့သော မိုးပု

လဲစက်များ သည် ချွန်ထက်သော ငွေမှားတံအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်လာ၏။

ဝင်းခနဲလက်သွားသော လျှပ်နွယ်တို့ သည် သူ နှစ်သက်သော သဇင် နွယ် သဇင်ခက်တို့ မဟုတ်တော့ဘဲ စစ်မြေပြင်တွင် ပစ်ခတ်နေသော ကျည်မီးပွင့် ယမ်းပွင့်များ သာ ဖြစ်နေလေပြီ။

"ဂျိမ်း"

ကျယ်လောင်သော မိုးချုန်းသံနှင့် အတူ လင်းခနဲလက်သွားပြီး အမှောင်ထု လွှမ်းသွား၏။ မစံ က တံခါးရွက်ကို ပိတ်လိုက်၏။

နီနီရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားသည် ဟု ထင်မှတ်လိုက်မိ၏။

"တံခါးပြန်ဖွင့်ပေးပါ မစံ၊ တံခါးပြန်ဖွင့်ပေးပါ"

"မိုးတွေ ဒီလောက်ပက်နေတာ နီနီကလဲ"

"ဟင့်အင်း၊ ဖွင့်ပေးပါ မစံရယ်"

အတင်းကျပ် တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် မစံကပင် လက်မြှောက်အရှုံး ပေးလိုက်ပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့ကမှ ကြမ်းပြင်ကို အရောင်တင်ထားသည် ။ ဒီနေ့ မိုးပက် ကာ ကြမ်းပြင်တွေ ကွက်ကုန်ပြီ။

"သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ မတိုက် ဘူးကွာ၊ ရေလဲ မသုတ် တော့ဘူး"

ရင်ထဲမှာ စိတ်တိုစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့အဝတ်လဲရန် ဝင်လာခဲ့၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာသည် ။

"ငါမလုပ်ရင် ဘယ်သူမှ လုပ်မယ့်သူမရှိဘူး၊ ဒေါ်မြိုင်ကလဲ

အသက်ကြီးတော့ ခိုင်းလို့ မကောင်းဘူး၊ သူကလဲ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းချီဆွဲပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ ပဲ ဒင်းသိတယ်၊ ဟင်း"

မကျေမနပ်နဲ့ ရေရွတ်ကာ အဝတ်ခြောက်နှင့် ဧည့်ခန်းကို လိုက်သုတ်လိုက်၏။

မစံရင်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မကျေမနပ်ချင်။ စိတ်တိုတိုနှင့် တအားအော် ပစ်ချင်သည် ။ သို့သော် ဘယ်သူမှ တုန်လှုပ်လိမ့်မည်မထင်။

"တစ်ယောက်က စကားမပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်က စိတ်မမှန်ဘူးထင်တယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ လာတွေ့နေရပါလိမ့်နော်"

မိုးစိုလာ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာ၏။ မောလည်း မော၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်၍ မျက်ရည်များ ပင် ကျလာခဲ့သည် ။

"ပြန်မယ်၊ ကိုကိုလာရင် ပြောပြီးပြန်မယ်၊ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ ရဲတိုက်ကြီးလိုပဲ သိပ်ကျဉ်း ကျပ်တာပဲ၊ နီနီကတစ်မျိုးပဲ၊ ရူးနေသလားပဲ"

တွေးရင်းတွေးရင်း ကြက်သီးထလာသဖြင့် နီနီရှိရာအခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"အို"

နီနီက ပန်းချီကားကိုဘေးချကာ စူးရှသော အကြည့်နှင့် မစံကို ငေးကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် မစံကြက်သီးထသွားသည် ။

သို့သော် ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လာလိုက်၏။

"ဘုရား ... ဘုရား၊ သူ .. သူ ... စိတ်မှ မှန်ရဲ့ လား၊ ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောမှ ပဲ"

အိပ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထားရင်း ချောက်
ချားစွာရေရွတ်လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ရေစိုအဝတ်များက ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကပ်နေသဖြင့် မလုံမလဲနှင့်
သက်ပြင်းအခါခါ ချလိုက်မိ သည် ။ ရေစိုအဝတ်များကို လဲနေစဉ်
နီနီအကြည့်ကို ဆန်းစစ်မိသည်။ ။

"မရီးနဲ့ မတ်ဆိုတော့လဲ အခက်သားပါလား၊ ကိုကိုဟာ ဘာမှ မသိ
ဘူးနော်၊ နားမလည်ဘူး၊ တော်ပြီ ထန်းတစ်ပင်ပဲ ပြန်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
"

မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ မိုးစက်ကျ
သံနှင့် အတူ လေချွန်သံ လေးကိုပါ သဲ့သဲ့ကြားနေရသည် မို့ မစံက နားနှု
တ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး မိုးအေးအေးနှင့် နွေးထွေးစွာ အိပ်ရာ ထက်တွင် ကွေး
နေလိုက်၏။

နီနီလေချွန်သံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

နီနီသည် ဂစ်တာတီးသော်လည်း သီချင်းမဆို လေမချွန်၊ စောင်းတီး
သော်လည်း သီချင်းမဆို။

တစ်နေ့လုံးနေလို့ မေးနိုင်လွန်းမှ စကားပြောဖော်ရသည်။ ။ ထို့ကြော
င့် မစံလို စကားများ တတ် သော မိန်းကလေးအဖို့ အတော်လေး
အခက်ကြုံနေရ၏။

"ဒါကြောင့် နီနီနဲ့ နေရဖန်များ လို့ ဒေါ်မြိုင် အသွားသလားမသိဘူး၊
ကြာရင် ငါပါအသွားလိမ့် မယ်၊ သိပ်ခက်တာပဲ"

တွေးရင်း တွေးရင်း မျက်လုံးလေးများမှေးစင်းကာ အိပ်ပျော်သွား၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် နီနီမရှိ။ ကိုကိုသာရှိသည်။ ။ မစံ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်

တာကိုး။ ကိုကိုအကြောင်း တွေးနေရလျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အမြဲတွေးနေ
ချင်၏။

"လွမ်းလိုက်တာကိုကိုရယ်"
